

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opuscula Spiritiva - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss. Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 16. Alia assignatur causa, ob quam multi ultimum finem non assequuntur

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

vitiavit. Hæc autem corruptio immenso pondere hominem gravat, magnoque impetu inclinat, & urget ad carnis voluptates, ad effrænam sensuum licentiam, ad exercendam super alios potestatem, ad sui rerumque suarum æstimationem, ad otium & fugam laboris. His accedit in intellectu obscuritas, ignorantia, falsa rerum apprehensio, incerta judicia, errores, mendacia, & à seriis cogitationibus aversio: in voluntate infirmas, veri boni neglectus & languor, atque inertia ad resistendum pravis motibus appetitus rebus caducis semper affixi. Idcirco de viro iniquo scriptum est, *Non est Deus in conspectu ejus, inquinata sunt via illius in omni tempore. Psal. 9.* Ignorato autem Deo, cui debent cuncta servire, veræ etiam virtutes ignorantur, quæ finibus non officiis, à vitiis discernuntur. Anima verò ab hac diabolica captivitate, & à miserrima servitute peccati per gratiam Jesu Christi Salvatoris nostri liberata, Deo firmiter adhæret, in quo omnia reperit quæ ab omnibus desiderari possunt, summâque pace & tranquillitate in ipso quiescit, nihil quærens, nihil optans extra ipsum: nimis enim avarus est, cui Deus non sufficit.

§. XVI. *Alia assignatur causa ob quam multi ultimum finem non assequuntur.*

Cum rationi consonum sit, idque omnes fateantur, futura præsentibus, divina terrenis, perpetua brevibus, anteponenda esse; satis intellectu difficile est, cur plerique mortalium, qui corde hoc credunt, & ore prædicant, factis tamen negat: in actibus quippe & negotiis carnalis vitæ occupati, augere redditus, agros colere, pecuniam undecumque congregare, dignitates consequi totis viribus student; in reliquis sic ferè se habent, ac si sensu & intelligentia carerent. Si de Deo, de vita æterna, de christiana perfectione sermo habeatur, vel quæ dicuntur non percipiunt, vel statim obliviscuntur, quia res caducæ & temporales, quæ sensibus subjectæ sunt, men-

res eorum magis percellunt; & licet interdum quotidiana experientia urgente videant, & probent humana omnia fugacia esse, ac tenui filo pendentia; protinus tamen sensibus cedunt, ad ea redeunt, quibus dudum assueti sunt. Hujus autem infelicitatis causam potissimam esse diximus primi parentis prævaricationem, ex qua velut rivuli ex fonte ignorantia, inopia lucis, tentationes & inconstantia emanant. Nunc verò alia occurrit sedulo consideranda imbecillitas, scilicet spiritus nostri non percipientis quæ sunt spiritus Dei, & res etiam terribiles languidè & confusè concipientis. Peccati fœditas, mortis amaritudo, tremendum Dei judicium, æternum gehennæ incendium leviter apprehendi solent, ut sunt quædam verba in auribus sonantia, quare vim nullam habent salutare motus excitandi. Illam videlicet eamque minimam partem propositæ rei apprehendimus, quæ sensum percellit, reliqua non attendentes, quæ mentem excitare & afficere queunt. Sic in peccato ea dumtaxat prospicimus, quæ temporaria sunt, multoque magis displicet nobis propriæ dignitatis & existimationis diminutio apud homines, quam Dei offensa & reatus interminabilis pœnæ. Sic hominis morientis sola symptomata consideramus, quæ foris apparent, ea omittentes, quæ ipsi morti connexa sunt, & ad animam spectant. Judicium, & gehennam, quia à sensibus remota sunt, ita percipimus ac si ad nos nullo modo pertinerent. Rerum autem, quæ sensibus jucunda & grata sunt, solam superficiem quâ placent intuemur, & deplorabili amentia nos felices arbitramur, dum illis momento fruimur, futuri in æternum infelicissimi. Animam esse immortalem nemo ignorat, multique Philosophi doctissima nobis de ejus immortalitate commentaria reliquerunt, sed de futuro statu animæ suæ post mortem nemo recogitat, nemo sollicitus est, ac si cum corpore interiret. Plerique enim nec ex fide, nec ex ratione vivunt, sectantes temere quæ sensus appetunt & ea fugientes, quæ illis molesta sunt, ac si in hac vita nihil aliud agendum sit, nihil in altera timendum.